

δὲ νεκρὸν καὶ μὴ καταβροχθὲν ὑπὸ τοῦ κυνός σου, δύνασαι νὰ τὸ γευθῆς.»

Ἐκ λήθης μὲν παραληφθείσης τῆς επικλήσεως ἡ ἄγρα ἐσθίεται, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅταν ἐθελουσίως.

Οἱ καλοὶ ἵππεις, οἱ κύριοι τῶν καλλιτέρων λαγωνικῶν ἐπαναλαμβάνουσι τὴν θήραν, καὶ μόνον τὴν ἐσπέραν καὶ ζῶα καὶ ἄνθρωποι ἀναπαύονται.

Τὴν κεμάδα τρώγουσιν οἱ κυνηγοὶ ἄλλοτε μὲν ἐκεῖ ὅπου ἔχουσι στρατοπεδεύσει, ἄλλοτε δὲ ἐπιστρέφοντες, τὴν ἐπαύριον, εἰς τὴν κώμην, πέμπουσι τοὺς καρπούς τῆς θήρας τῶν εἰς τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους τῶν, καὶ τότε τὰ δῶρα ταῦτα γίνονται ἀφορμὴ ἐστιάσεων καὶ οἰκογενειακῶν ἐορτῶν, καθ' ἃς ἡ σὰρξ τοῦ ζώου τούτου, λίαν ἀγαπητὴ τοῖς Ἄραβιν, ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν τροφήν.

Ὁ χειμὼν εἶναι ἡ ἀληθὴς τοῦ κυνηγίου τῆς κεμάδος καὶ αἰγάγρου ἐποχὴ, ἐπειδὴ ἡ γῆ, διαβρεχομένη ὑπὸ βαγδαίων βροχῶν, βραδύνει καὶ κωλύει τὸν δρόμον αὐτῶν, ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου οἱ ἵπποι καὶ οἱ κύνες εὐρίσκουσιν ὕδωρ πανταχοῦ.

Ἐν χιόνι δὲ ὅταν ὁμὰς ἀράβων πέση ἐπὶ ἀγέλης κεμάδων, προξενεῖ ἀληθὴ σφαγὴν. Τότε μὴ δυνάμεναι νὰ τρέξωσι καὶ πεινώσαι εὐκόλως καταφθάνονται, δι' ὃ εἰς ἄνθρωπος φορεῖται 10 καὶ 15 ἐνίοτε.

Διὰ τὴν θήραν τῆς κεμάδος φοροῦσιν οἱ Ἄραβες 5 βουρνούζια, ὑποδήματα, ἐμβάδας, καὶ φέρουσι τὸ ἐπίστρωμα τοῦ ἵππου ὑπὲρ τὸ ἐφίππιον.

Ἡ κεμάς κυοφορεῖ δις τοῦ ἔτους, τοῦ πρώτου τοκετοῦ λαμβάνουτος χώραν περὶ τὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου.

Ἡ παροιμιώδης τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ζώου τούτου καλλονὴ, καὶ ἡ λευκότης τῶν ὀδόντων ἔδωκαν χώραν εἰς ἀρκούτως παράδοξα ἔθιμα· αἱ ἐγκυμονοῦσαι γυναῖκες φέρουσαι ἐνώπιόν τῶν κεμάδα, λείχουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, πεπεισμένοι ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν τέκνων τῶν θὰ λάβωσι βραδύτεραν τὴν μελαγχολικὴν λάμψιν καὶ ψαύουσαι καὶ τοὺς ὀδόντας διὰ τοῦ δακτύλου ἢ φέρουσιν εἶτα εἰς τὸ στόμα.

Τὰ κέρατα τῆς κεμάδος λεπτυνόμενα καὶ εἰς χρήματα τιμώμενα, χρησιμεύουσιν ὡς καρφίδες, ὅπως συνέχουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ κοσχέλ, τὸ δὲ δέρμα, ἐπιμελῶς κατεργαζόμενον, μεταποιεῖται εἰς μεζοπέδες (προσκεφάλαια), ἐν οἷς αἱ γυναῖκες ἐγκλείουσι τὰ πολυτιμώτατα αὐτῶν.

Μετάφρασις Ν. Γ. ΜΟΣΧΟΒΑΚΗ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΕΘΝΟΞΗΜΑ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΠΡΙΓΓΙΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΙΔΟΣ *)

Δημῶδεις πλάναι, ἀπαξ ρίζωθεῖσαι εἰς τὸν νοῦν τῶν πολλῶν, δυσκόλως ἐξαλείφονται, καίτοι τοῦ ἀνυποστάτου

*) Τὴν προκειμένην περίεργον καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν πραγματείαν, παρελάβομεν, ἀδείξ τοῦ συγγραφέως, ἐκ τοῦ ἐντός μικροῦ ἐκδοθησομένου σπουδαιωτάτου συγγράμματος αὐτοῦ περὶ Λέοντος τοῦ Ἀλλαίου. Δημοσιεύομεν δ' αὐτὴν εὐχαρίστως διότι ὁ συγγραφεὺς φαίνεται λίαν ἐντρυφῆς περὶ τὴν ἐραλδικὴν ἐπιστήμην, ἥτις καίτοι τὰ μάλιστα συντείνουσα πρὸς κατανόησιν τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας, ἔμεινε δυστυχῶς ἀκαλλιέργητος, πολυμῶμεν δ' εἰπεῖν ἄγνωστος, παρ' ἡμῖν.

(Σημ. Διευθύνσεως)